

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL "ROBLEDILLO" DE LA POLÍTICA

—Ho veuen?... En el ram d'equilibris no hi ha qui em guanyi.

Els dos emperadors

Ha mort l'emperador de l'Àustria-Hongria, Francesc Josep. Ha viscut 86 anys. I n'ha regnat 68. Llarga ha estat la seva vida. Però més llargues encara les seves desgràcies. En plena tragedia ha viscut i en plena tragedia ha mort. L'han voltat sempre les guerres, les revolucions, els atentats, les morts dramàtiques.

Però, en mig de tot, acaba de tenir una sort: el morir abans de la derrota final i de l'enfonsament del seu imperi. La darrera tragedia li ha estat estalviada.

Al saber la nova de la mort del vellíssim Francesc-Josep, haurà sentit Guillem II com una mena d'enveja...

MAURA

QUEIXES lletres confidencials, procedents de Madrid, que's reben en les redaccions dels nostres diaris—lletres que al ésser comentades acusen en la nostra premsa un ingenuu

provincianisme, escrites com estan per un periodista subaltern o un vulgar ciutadà—anuncien la possibilitat d'un ministeri Maura per a primers de gener. Semblant profecia, ja admesa com segura realitat, no ha estat subratllada per cap decidida oposició. Aquells trenos revolucionaris que comunicaven amb la revolta popular l'otorgament del poder an En Maura, ja no s'escolten, i sols en alguns diaris republicans se protesta correctament, amb una protesta formulista, semblant a la que en el nostre municipi se fa a cada nomenament d'alcalde per reial ordre.

Hi ha més encara. Fins nosaltres, els escriptors que seguim redreçant la vella bandera, davant de les mercantils desercions, hem iniciat uns enraonaments sobre la conveniència o inconveniència d'una situació Maura. El discurs de Beranga ens descobrí a un Maura inesperat que, al menys en aquella hora, fou grat a les esquerres francòfiles. En Maura preconitzava l'acceptació de la influència i de la política anglo-francesa contra el pensament de totes les dretes espanyoles favorables a una aproximació germànica. Automàticament, se produí el trencament de la projectada unió catòlica. En Maura oferí, doncs, dues satisfaccions a la multitud lliberal, en les orientacions internacionals i en la mateixa política interior. Per a això, com pensava l'any 1909? Beranga feia oblidar Montjuïc? L'absència de Covadonga, esborrava el barranc del Llop?

Nosaltres no podem acceptar l'esperit bíblic de venjança, conservant la renúncia a través del temps, però tampoc podem estendre el perdó sobre En Maura, quan aquest aprofita totes les hores adequades per a insistir en la ratificació dels seus actes en 1909. Si la rectificació, verbal o pràctica, se produís, En Maura tampoc podria obtenir encara una absolució, però hauríem de confessar que tal volta En Maura ens oferiria, en ordre a la guerra, garanties més fermes que els altres pastors dels remats dinàstics. Perquè En Romanones, inspirador de l'article *Neutralidades que matan*, no ha tingut ni una hora de decisió, i En Dato, tingut per francòfil, fou el president de la neutralitat supeditada a les conveniències germàniques. En Maura tingué el valor d'exigir una política favorable a l'Entente, que representava l'acceptació implícita dels principis polítics, dels principis lliberals que representa.

En la nostra guerra civil espiritual, el triomf d'Alemanya entranyaria una exacerbació de les teories dictatorials. La fórmula que's voldria imposar a Espanya seria la germànica: disciplina i exèrcit. Com la que triomfaria amb els aliats seria aquesta: democràcia i pacifisme. Tornem a interrogar: aquestes perspectives ¿poden incloure la possibilitat d'un oblid generós per a En Maura? ¿Compensa l'actual política europeitzant, l'antieuropea de l'any 1909?

Estem en hores decisives i sentim el dubte enorme de si tenim dret a subordinar la incorporació—encara que sigui migrada— a Europa, a les nostres baralles civils. En Maura odiós, En Maura profanador de les lleis, En Maura enemic dels representants populars ¿ha de prevaldre damunt del Maura

amic de França, ratificador del pacte de Cartagena, En Maura partidari d'una neutralitat benèvola i elàstica per als aliats?

Un dubte dramàtic, un dubte que llencem a les disputes dels nostres amics i als nostres íntims, personals, diàlegs.

PARADOX

No l'atrapareu

El diemoni se n'ha anat a l'infern. Allí no podeu baixar-hi vosaltres, pobres diables de la policia. I lo pitjor per a vosaltres és que des de les calderes d'En Pere Botero (no Tarragó) on se n'és anat continuarà blasmant de tots els crims, de totes les baixeses que militars i paisans, clergues i seglars cometin.

Seràfics, angèlics republicans de pega, lliberals-conservadors, conservadors-lliberals, defenses de la «Social», l'Angel rebel s'ha escapat aquesta vegada de les vostres xarxes i ha guillat a terres més lliberals des d'on tot ho sabrà i des d'on tot ho escupirà

a la faç del país estúpid que ho consent tot. El rebel aquest, l'Angel Samblancat és a Ginebra; potser a hores d'ara està escrivint per a nosaltres, al peu de l'estatua d'En Servet. Mes si no hi fós, si fós en un cau, com hi era Marat, el defensor del poble, no el trobaríeu tampoc, no el copcaríeu, perquè no sortiria de nostra boca el lloc on l'hauríeu obligat a amagar-se mercès a una estúpida persecució, en absolut inútil; i perquè sempre tindria la defensa dels nostres pits i els nostres braços.

No el copcaríeu, no el tancaríeu, no el mataríeu a l'Angel Rebel i Samblancat. Potser penseu en afusellar-lo, senyors militars; en tancar-lo, senyors jutges civils. Es en va.

Hi han gents en el món que, com Lord Byron, no es moren mai. Viuen de veres un moment, són flama que encén pobles i esdevenen immortals.

El Govern en un pantà

ETAQUI que el Govern d'En Romanones s'ha empantanegat en els pantans d'En Gasset, el ministre aquàtic, el cèlebre *Canalitos*. Aquest volia reconstruir el país amb el cataplasma d'un pressupost extraordinari. Però entre l'Alba i En Gasset han embolicat tan fort això dels pressupostos, que el pobre comte ha ensopegat i ha caigut, amb tots els ministres, dins un dels tres mil pantans que vol construir el pantanós senyor Gasset.

No hi ha valgut la fórmula, aquella famosa fórmula que tot ho arregla a darrera hora i que fa sortir l'arc de Sant Martí en el mateix moment en que sembla que'l cel, fet aigua, hagi de caure damunt la terra. Ni amb les carabaces de la fórmula han pogut ésser

Dança macabra

—Ja veig venir que, al últim, em tocarà ballar amb la més lletja.

mantinguts a flor d'aigua els projectes mullats—i tant mullats!—del ministeri.

I així que aquests ens havien de portar la felicitat, com un ric gall dindi de Nadal, el senyor Gasset ha dit—i ell és qui ho pot saber—que l'aprovació dels seus projectes representa la solució de la crisi obrera. Aqueixos projectes asseguren el treball a tot subdit de l'Estat espanyol que vulgui treballar. Tots els braços ocupats i els «sense-feina» suprimits. El lema del genial ministre de Foment és, *aigua i pa*.

Però el comte de Romanones ho veu tot d'un altre color. L'empantanegament que sofreix li ha fet perdre la paciència i l'optimisme. L'home maleeix l'hora en que va presentar aquella proposició que l'any passat va dur-lo al poder. Ell mateix, en unes estupendes declaracions fetes als periodistes, ha confessat que és «el home més bruto de Espanya» i que quan va presentar l'al·ludida proposició «cometiò una burrada». Això si que és parlar clar.

¿A veure si el fiscal denunciarà al comte de Romanones per injúries al president del Consell de ministres! Si un periòdic arriba a dir el mateix, el denuncien i processen tot seguit.

FULMEN

L'honor de la classe

es marmanyeres s'han sentit ofeses perquè un diari les ha titllades de *marmanyeres* i, armant un esvalot de mil dimonis, han tomaquetejat un estanc; els estudiants se han indignat perquè un escriptor els ha dit ganduls i, llençant els llibres a recó, han apedregat un tramvia; la benemèrita classe d'arrepregadors de borilles, cremats perquè un setmanari festiu els ha dit culls d'olla, han armat un motí, cremant el retrat d'En Samblancat.

¿Oí que tots aquests fets que diem són bromes estúpides, inventades pel sol gust d'escriure coses sense solta?

Doncs, no senyors; alguna d'aquestes notícies és perfectament veritat i ens callem alguns successos més imbècils que els altres fets que consignem en broma.

Com més va baixant el nivell moral de cada hu, més gelós se sent tothom de l'honor de la col·lectivitat. Els mata-sans pesseters són els que s'ofenen més si senten dir mal dels metges; els vividors polítics són els que xisclen fort si els trepitgen el partit; el jutge venal és el que se surt de caçola si maldien de la justícia; el capellà brut és el que arrufa més el morro si sent parlar mal del clero; el militar de saló és el que fa més soroll amb el sabre. Tots busquen en el prestigi de la col·lectivitat la part d'honor que a cada hu particularment els falta, i els béns, majoria en totes les col·lectivitats, són prou babaus per a fer moltes vegades el joc dels dolents.

Si hi hagués seny, els més i més bons se imposarien als més bandarres. Així, els estudiants que tenen ganes d'aprofitar els sacrificis que pel seu pervindre fan els pares, tindrien d'agafar a les quatre dotzenes de marrecs mal avinguts amb l'estudi que promouen esvalots per a anticipar les vacances i donar los una surra en mig de la plaça de l'Universitat. I si els sembla que certes parts del còs no deuen exhibir-se en llocs on hi circuli gent decenta, podrien anunciar-ho com a espectacle en els music-halls.

Allí les surres no farien tapar a ningú els ulls, farien riure a les coupletistes, camareres i papellones i algunes criatures quedarien curades de la mania de fer l'home abans d'hora.

I ara, que la simpàtica classe dels estudiants ens perdoni.

JEPH DE JESPU

EN PREMPSA:

ALMANAC
DE
La Campana de Gracia

SONATA XII

HA mort l'avi. Don Francesc Josep, emperaire d'Àustria, rei d'Hungria i opressor de mantes terres entre les quals hi han Bohèmia, Polònia, Galitzia, Bòsnia, el Trentí i demés que explicaria fil per randa el nostre Rovira i Virgili, se'n ha anat a donar compte a Déu de lo que sabem i de lo que no sabem.

Realment, amics, deu ésser una curiosa historia la de aquest ric i poderós vellet que se'n ha anat al cel per lo molt que sofrí o al infern estirat per els peus per els milions de súbdits seus que han caigut en aquesta guerra sense parió. Sòrt que Déu misericordiós crec que li dirà:

—Entra, entra, al cap d'avall el Kaiser és qui en té la culpa de les malvestats perquè passen els païssos on regnares. Tu de lo que deus donar-me compte és de la mort del teu fill, d'on para Joan Orts, de perquè Luccini assassinà a ta muller i del braç que dirigí la pistola que acabà amb la vida de ton hereu i sa muller. Contesta.

Pot-ser l'emperador no sabria contestar i aleshores Déu, com si fos un inquisidor, diria:

—Al foc!
I el vell aniria a les calderes d'en Pere Botero.

Heu llegit *El Imparcial*? No cap article den Marius, no; un article de fons que's comensa: *Nadie pase sin hablar con Cambó*.

Errada!
Nadie pase sin hablar con Cataluña.

Això deuria dir el títol de l'article a que'ns referim. Lo trist és que, fent la excepció d'en Marçal Domingo, no hi han més representants de Catalunya que'ls de la Lliga.

No crec, ni'm penso que vosaltres cregueu en gent que sigui lliberal, ni conservadora-lliberal, ni carlista, ni res de tota aquesta purria.

Se pot ésser republicà i catalanista perquè això és protesta i més protesta; ara català i una altra cosa, no! Hem d'ésser nacionalistes sobre tot; som i serem gent catalana.

Que's quedin per a altres les interjeccions, jo ja seieu que no m'enfado mai, soc l'home del somris. Però, la veritat, quan veig an aquests que creiem nostres—Salvatella, Rodés—fent de ministerials; quan lleigeixo lo que diu En Lerroux sumant-se a la majoria; quan... deixem-ho estar, perquè tinc el mot *porcs!* que'm puja i baixa.

En Junoy? D'En Junoy no'n parlem. Es un cas únic. Fuma «vegues» de deu rals, és amic dels amics, i an aquest se l'ha de respectar.

Bevem-hi, que En Junoy paga. Es a dir, avui pago jo, però estic segur que si ell ara fos aquí, no'm deixaria pagar.

MORITZ XXI

Notes de fóra

Llinàs.—Per eixerit el nostre ensotanat. Ara mateix, no poguent ensenyar l'orella germanòfila, acaba de mostrar-les totes dues (de pam i mig!) declarant-se neutralista *cueste lo que cueste* (que vol dir disposat a la revolta a favor del Kaiser i de Don Jaume). Figurin-se que ha enviat al nostre digníssim batlle unes fulles recrutaiores de firmes acompanyades de la següent comunicació oficial:

«Debido a las continuas notas que, por parte de los aliados, vienen a España solicitándose intervención en la guerra europea, creo llegado el momento de exteriorizar la más enérgica y leal protesta en querer mantener a todo trance la más estricta neutralidad, dando igual trato a los beligerantes, por una parte y por otra apoyando al Gobierno, dándole el más sólido argumento para poderla defender, pudiendo manifestar a los aliados los deseos unánimes de la nación española en querer ser neutral. Espero dará conocimiento de este oficio a la magnífica corporación que usted tan dignamente preside y que del resultado obtenido podrá darme cuenta para transmitirlo al Excmo. señor Marqués de Polavieja, presidente del Comité Central español. Adjunto estas hojas por si tiene a bien cuidar de que se llenen y poderlas remitir con las demás que mañana se llenarán en esta parroquia y Villa. Dios guarde, etc.»

Què m'en diuen de la cristiana *epfstola* del

nostre reverent?... Eh, quin gramàtic!... I sobre tot quin polític! Amb aqueixa prosa de carreró i aqueixa intenció de «miura» podran jutjar els llegidors de LA CAMPANA de l'altura en que es troba el que creiem un senzill pastor d'ànimes pecadores.

EL FAMÓS VIATGE

El dilluns.—Mira, Roseta, comença a preparà amb temps el copalta i la levita: sembla que'l dallonses vé. Si el berret té mal aspecte, porta'l a càl sombreroer i diga-li que amb la planxa me li allisi un xic el pèl. En quant al vestit, neteja'l, muda els botons, si són vells, i amb una mica de tinta tapa els pecats del ribet.

El dimarts.—Alto les seques!... Per ara, no facis res. La visita no és tant pròxima com se pensava la gent. De que vindrà no hi ha dubte, però pareix que'l Govern no vol que les coses vagin tan precipitadament. Per lo tant, prenem-ho amb calma; torna a conduí el berret i col·loca la levita en el lloc on sempre jeu.

El dimecres.—Cuita, noia!... Tot ha canviat de repent: resoltament, l'arribada serà el dia 27. ¿Els balcons estan conformes? ¿Ja tens els vidres ben nets? ¿Ja estan a punt els domassos per quan vingui el gran moment? No t'oblidis de buscar-me els coloms. Sabs?... Sis o set, amb unes cintes ben llargues de colors groc i vermell.

El dijous.—Nova contraordre!... Tot allò del 27 ha resultat un infundi: del cert, del cert, no hi ha res. Qui diu que és fàcil que sigui a primers del mes vinent; qui considera probable que vingui un xic més tardet. L'única cosa segura és que efectivament vé i que estarà entre nosaltres deu dies o pot-ser més.

El divendres.—Ai, Roseta!... ¿Sabs que ja hi tornem a ser? Ara diuen que pel viatge surten tants inconvenients, que aquest any no podrà fer-se i's farà, pot-sé, el gener, o pot-ser dintre dos mesos, o pot-ser per Sant Josep i allargant-ho i allargant-ho, ara dos pams, ara tres, resultarà al cap i a l'últim que de lo dit no hi ha rē?...
C. GUMÀ

Senyor comte, aquesta broma dura ja fa massa temps, i els domassos s'enmatxuquen, i's panseixen els berrets, i'ls coloms van menjant vèsses, i'l frenesí públic creix i les juntes ja no saben si plegà el ram o anar fent. Expliqui's d'una vegada, fóra misteris, clà i net; així no podem estar-hi. ¿En què quedem? ¿Vé o no vé?

TRETS DE L'ÈPOCA

Un altre que vol ésser «conda»

SEMBLA que això d'ésser *conda* es va extenent. De primer era necessari tenir sang blava, però ara es veu que, per naps o per cols, les circumstàncies han canviat. Val més així. Pot-ser algún dia ens en faràn a nosaltres. Ademés, sempre és bõ tenir un bon repertori de *condas*, encara que algún mal intencionat digui que aqueixa mania de grandeses li fa l'efecte d'una fil·lo-

xera espiritual. A nosaltres, pobres mortals, ens passa tot el contrari; nosaltres l'apreciem en tot el que val. Voler ésser *conda*, en la majoria dels cassos, suposa tota una psicologia, una manera particular de veure el món que mai pot despreciar el destre observador. Sobre tot, per a les democracies, sempre resulta una cosa curiosa. Per això quan vàrem tenir noticia d'un dels molts aspirants que surten ara, ens decidirem a fer-li una visita.

A dir veritat, l'home no feia pas cara de mal subjecte. Desseguida que entràrem al seu despatx, d'una manera melosa, ens convidà a seure.

—Nosaltres—vàrem dir-li—hem vingut per a que'ns expliqui tot això d'ésser *conda*. No és que la gent se'n preocupi gaire de aquestes coses, però vaja, si no anem errats, sempre seràn un motiu interessant per a un article de periòdic.

—Caram, caram,—va contestar-nos—vostè té una pretensió molt particular. No vull dir que jo guardi cap misteri per a ningú, però hi ha coses delicades que encara que estiguin en la consciència de tot-hom no poden enraonar-se.

—Al contrari—li replicàrem,—el fet mateix de que tot-hom les pensi, ens autoritza per a publicar-les.

—Vol dir?
—No li càpiga cap dubte. Les reserves mentals i el posat d'esfinx ja no s'estilen. Es la franquesa amb que s'expressen les coses lo que actualment dóna valor als homes. La sinceritat sobre tot, com deia En Carlyle.

No sabem com interpretarà aquestes paraules l'aspirant al títol aristocràtic. Però el cas és que, ja sigui per la vanitat d'ésser interviuat, ja pel ressò del nom estranger que pronunciàrem, ens va posar confiança i va animar-se. Tot ell respirava satisfacció i els seus ulls li espurnejaven.

—Jo—va replicar-nos—vull ésser *conda* perquè m'ha vingut així... perquè'm dóna la gana.

—Sens dubte que això és una poderosa raó per a que vostè obtingui l'alta distinció honorífica. Però podria ésser que a pesar d'això, havent-hi tants aspirants, com vulgarment es diu, es quedés a les capces.

—No ho cregui pas. Tinc els medis per a conseguir-ho.

—Així ja és altra cosa.
—Imitant a altres, primerament faré que'm facin president d'una Societat Econòmica, i si això no'm surt bé, em faré propietari d'un gran diari.

—No sé la relació que pot tenir lo que vostè diu amb l'ésser *conda*.

—Molt senzilla. Com que les forces econòmiques, sobre tot, en nom de Catalunya, tenen molta influència, des de la presidència d'una entitat de tal índole, es pot fer el joc del Govern; i éssent propietari d'un gran diari, es pot influir en el públic de manera que els lectors sols s'enterin de lo que jo vull i del modo que a mi em convingui.

—No és mala idea—vàrem contestar-li, amagant amb un mig-riure l'efecte que'ns produïa. Després, donant-li corda, prossegüem:

—Però si no precisa més la seva intenció, amb això sol no crec que se l'atengui.

—Ja veurà. Com que per a mi la qüestió és ésser *conda*, m'avindrà a tot lo que se m'indiqui. Jo soc home agrait, i tot dissimulant, dissimulant, també sé fer política.

—Vol dir que...
—En el cas meu, si haig de parlar en castellà, parlaré en castellà; si haig d'anar a esperar a aquell, aniré a esperar a aquell, i si haig de dir mal dels catalanistes, diré mal dels catalanistes.

—Amb això del catalanisme li faràn defensar la autonomia administrativa, *dernier cri* de la política, i un *regionalismo bien entendido*.

—M'és igual.
Però és que per defensar això devegades es veurà obligat a atacar a certes persones que pot-ser en el seu interior aprecia i a admirar-ne d'altres que odia tal vegada.

—No'm fa res anar contra En Cambó, fer la bell-bell a En Lerroux i tenir per indiscutible *jefe* al *Conda* de Romanones.

—Es veu que vostè és un home de conviccions—no ens poguerem reprimir de dir-li.

—Ja veurà. Jo conceptiu que la meua dóna té el mateix dret que les altres per a que li diguin *condasa*, vull dir, *condesa*.

—Amb tot, me sembla que això és poca

cosa, per haver-ne de renunciar tantes altres.

—No ho cregui. Quan jo sigui *conda* tot-hom m'admirarà. La portera de casa ja m'ha preguntat si ho era. I si algú em falta al respecte, li diré: alto noi, que jo soc *condaaa!*

—I no té por que ningú li retregui aquesta aspiració de vostè?

—No senyor. Voler ésser *conda* no és pas demanar massa. Als que'm diguin que no tinc prou mèrits, imitant a aquell governador de Girona, els contestaré: *otros más brutos que yo lo han querido*.

El nostre interlocutor ens resultava bastant original. Per a no equivocar-nos gens, ens vàrem decidir a fer l'última prova.

—No obstant—li diguerem—encara hi ha altres honors a més a més dels de *conda*.

—Ja ho crec—ens afegí.—Jo, de prompte, un cop sigui noble, demanaré una gran creu, i després, que'm presentin candidat del Govern per qualsevol districte, si pot ésser, que no em costi gaires pessetes, o si no, que'm facin alcalde de Barcelona.

A l'arribar a aquest punt ens vàrem despedir de tan il·lustre personalitat de la manera que poguerem i, tot cercant oxigen, fent un esforç suprem, ens posàrem a córrer. La llaua que'ns donava aquell futur o tal volta ja present *conda*, era massa grossa per a que l'aguantés un home.

PERE LLOBERA

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 17 AL 23 NOVEMBRE DE 1916

Per terra

En el front occidental, la batalla del Somme està en un període de calma, que és sens dubte preparació de nous atacs al·liats.

En el front rus, alguns combats violents, però no s'ha produït cap modificació.

En el front italià, calma relativa. L'interès principal de la guerra ha estat aquesta setmana a Orient. Els al·liats, prosseguint l'ofensiva a la Macedònia, han ocupat la importantíssima ciutat de Monastir, capital de la Serbia del sud, població que abans de la guerra tenia 65,000 habitants i que és el centre dels camins d'aquella regió.

En canvi, per la banda de Romania les coses segueixen no anant bé. Els austro-alemanys han invadit l'extrem oest de la Romania, apoderant-se de la ciutat de Craiova, capital de la Valaquia. Val a dir que de totes les desgracies que podien succeir per aquella banda, la que acaba de succeir és la menor. No es tracta, ni molt menys, d'un d'aquells cops irreparables.

Per mar

Els pirates teutons han enfonsat en el mar Egeu el vaixell-hospital anglès *Britania*, salvant-se quasi tota la gent que portava.

Per l'aire

El fet més remarcable és l'admirable proesa de l'aviador anglès capità Beauchamps, que va sortir de França per a anar a tirar bombes a Munich, capital de Baviera, i des d'allí va dirigir-se cap a Itàlia, aterrant al nord de Venècia.

més dels comtes de nova fornada, han fet un nou «gentil home»: en Griñó de la Cambra de la propietat.

An aquest pas la sang blava anirà al preu del bacallà. I així com a Itàlia els prínceps, tal és sa abundància, toquen l'orga pels carrers, a Barcelona, dintre poc, els ducs, els comtes, i els marquesos vendran cacauets al moll o faràn de cira-botes.

Las Noticias del dimecres passat deia, en la secció telegràfica, que'l Comte de Romanones, al sortir del Consell havia dit als periodistes:

«Que él era el hombre más bruto de España y que había cometido una *burrada* al presentar la proposición incidental del 6 de Diciembre de 1915.»

Completament d'acord, senyor comte, completament d'acord!! Alguna vegada haviem de coincidir ¿no li sembla?

L'ex-viatjant de comerç En Lluïset Ballbé Gallart actual diputat per desgracia i martiri del

La por guarda la vinya

districte de Vilademuls, diuen que també era un dels favorescuts amb un títol nobiliari.

La enhorabona al futur marquès de... Minimax.

En Lerroix feu un discurs an En Comillas per a convence'l de que retirés la dimissió. En Pich, «de la Comisión», s'ho escoltava, però jamb una enveja!

Ara diuen que s'ha aplaçat el viatge fins al gener; després diràn que ja veuràn; quan serem al ja veuràn diràn que més endavant.

Però ¿i la cessió de Montjuic? ¿Quan serà la cessió de Montjuic?

Això sí que és jugar a lo que diu la copla castellana:

*Ayer me dijiste que hoy,
hoy me dices que mañana,
y mañana me dirás
que de lo dicho no hay nada.*

Hi han rumors de crisi.

Aixís s'expressen els diaris polítics i els polítics diaris

Rumors de crisi? Si que triguen a adonar-se'n. ¿Que no veuen que ja fa temps que estem en crisi total?

Els perdona-vides.

«Por sus superiores en jerarquía les ha sido prohibido, a determinados elementos, el asalto que intentaban dar a la Redacción de un periódico local.»

Ja ho veieu, companys.

Després direu mal de la gerarquia.

Ella mateixa és qui vos salva la existencia.

Contra gustos...

Per boca del Governador sabem que don Alfons no ha aplaçat el seu viatge a Catalunya.

Lo que hi ha és que no s'ha dit mai quan seria; així és que pot tenir lloc quan al Govern li dongui la gana... segons les circumstancies.

De cert sols se sab que vindrà amb el comte de Romanones.

Deu pensar, al revés de la gent, que val més anar mal acompanyat que sol.

Ja deuen haver vist que ha mort l'emperador d'Àustria.

El vell Francesc-Josep, va «entregar la jeta al soberano» dimarts passat, víctima d'una pulmonia.

Mai com ara pot dir-se allò de Déu el perdón.

Que prou feina tindrà, pobre Déu!

Com ja donavem a entendre més amunt, s'assegura que don Alfons, rei de les Espanyes, vindrà a Barcelona acompanyat del President del Consell de Ministres.

Qui va amb un coix, al cap de l'any...

Segueix a Madrid el nostre Alcalde, Marquès d'Olérdola. Al «Ritz» presideix la reunió dels infusoris, amb un cert aire meffistofèlic i enigmàtic, per això.

Però els infusoris estan contents cada vegada que de bracet del Marquès surten del «Ritz» i els botones i criats els hi fan berretada.

¡Que s'aprofitin, que això s'acaba!

Diàleg:

—Dels 16 als 60 anys? Refuma! Diques que's quedaràn sense homes!

—No, home, no. Això es impossible!

—¿Com vols dir impossible?

—Quan els alemanys se quedin sense homes, els fabricaràn artificials. Ja està previst ¿no veus que estan tant ben organitzats?

—Ah ja! Faràn els homes K. ¡Cal

Creiem que En Puga, l'actor de «Romea», hauria tingut d'invitar an En Suarez Inclán a una representació de *La Gobernadora*. Després de la comedia hi va bé una peça menuda. I si *La Gobernadora* és una comedia, el governador és un saineit.

Lo de l'Exposició ha servit sí, per altra cosa no, per a que tornés a la llum pública el gran Pich i Pon.

Està per averiguar si digué an En Comillas que tornés a son Comisariat maldament no fos sinó per a «venjar els desastres de Cavite.»

Per això, segons declarà se presentà ell a regidor la primera vegada.

Aquells imbècils destructors de Lovaina sembla que han fet prossèlits.

Dimecres passat, uns quants estudiants de Barcelona destruiren la porta de la Biblioteca de l'Universitat, amb l'intent de assaltar-la.

Devien volguer fer un *auto de fe* amb els llibres de ciencia.

I d'això en diuen uns estudiants? Això són uns *olles*, per no dir uns barbres, que mereixerien dur plomes de gallindi al cap i una anelleta penjada al nas, com els negres de Cafreria.

Aquests dies ha corregut una broma estúpida:

«Els radicals i els *bloquistes* fan treballs per a intel·ligenciar-se i presentar una candidatura única.»

No ho creiem.

No ho creiem perquè en Lerroix és incapaç de resar el *Jo pecador*... davant d'En Marcellí Domingo, que en el Congrés i en la premsa ha resultat el veritable quefe dels bons republicans.

Don Alexandre té, encara, massa soberbia i massa ambició.

En Callén ha escrit una carta a *El Progreso*, desmentint la noticia que corria de que l'aixerit (i viu!) regidor radical se passava al partit liberal.

Diuen que, per ara, no ha pensat moure's del seu camp.

Senyal que pastura en un camp fèrtil.

Benedicte XV ha enviat cinc mil liras a Arenys de Mar, per a ajudar a la reedificació d'un convent de caputxins.

Els pobres de la comarca deuràn resar al Sant Pare fervorosos prec's d'agraïment.

Les cinc mil peles pels frares, i per als pobres la cullerada de sopa... el dia que'ls ne sobri.

Les forces radicals anaven ara bastant desperdigades.

Tot eren dissidencies, morros i recels entre els prohoms.

Per fi, En Lerroix anuncia que ve a corre-cuita a posar-hi pau, *sia com sia*.

Però... això no és un quefel... Això és un *Sant-Cristo gros!*

El senyor Bisbe es proposa fer grans reformes en el seu palau episcopal de la Plaça Noya.

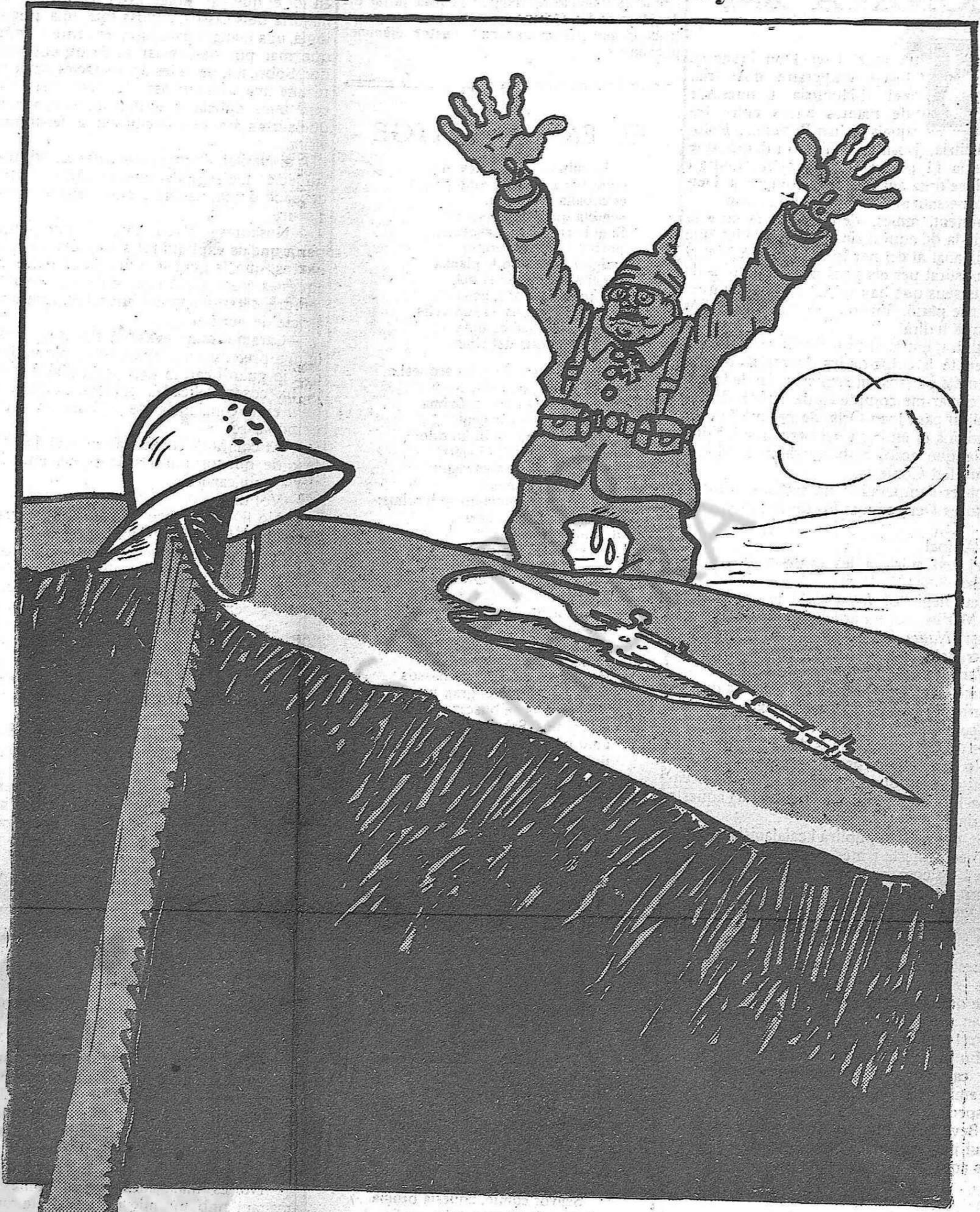
Hi farà obres radicals, al punt de que el vell casal sembli tot un altre.

Vol un projecte arxi-cristià, que tindrà la aprobació de tot Barcelona?

Convertixi'l en cases barates per a obrers.

Cavallers: J. T. (Carme), J. R. (Castellbibal), i P. T. (Carme): No'ns és possible complaure'ls per varies raons, totes elles de molt pès: uns per llargs, altres per innintel·ligibles, altres perquè necessiten comprovació, i altres per escassetat d'interès general.—Pau Soler: Doncs, ens alegrem de sapiguer-ho.—«Lo fill de Déu fet home»: Celebro de coneixe'l.—Pere Queraltó Tolosa: Rebut i entensos. S'hi farà lo que's pugui.—J. C. i P.: Se'l felicita; i tantes mercès per les repetides remeses.—J. B. i S. (Burgos): Com deus disfrutar per aquí... Memories a la Catedral.—Francesc Pujol: No li prometo res. Depèn de l'espai i d'altres coses.—Enric Coca i Chia: Rebut l'original que envia amb destí a l'Almanac, i moltes mercès.—Joan Aubert i Manent: No'ns agrada prou.—Un de Sant Joan de les Abadeses que no ha firmat: No's publica per això, perquè no va amb firma.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

L'últim alemany.—Kamerade!... Kamerade!... No cal que us amoineu, que ja no quedo sinó jo!...